

OTA
SIELUNI MUN

SUSANNE SCHEMPER

Ota sieluni mun

Susanne Schemper

Ota sieluni mun

SAGA Egmont

Ota sieluni mun

Translated by *Kimmo Lilja*

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2019, 2021 Susanne Schemper and SAGA Egmont

ISBN: 9788728241325

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

*”Vuosikaudet odotin
apua mun haavoihin
Kun sä tartuit käteeni
piirsit mulle rajani
Sun kauttas pelastun
Ota sieluni mun”*

*Peter Hallström (englanninkielinen alkuperäisteksti)
Björn Skifs (ruotsinkielinen teksti)*

Luku 1

Henrik Lind löhösi tummanvihreässä suosikkinojatuolissaan. Hänen silmänsä olivat kiinni ja kädet lepäsivät polvilla. Valtavat kuulokkeet saivat hänen kasvonsa näyttämään pieniltä. Sitä hän ei kuitenkaan tiedostanut ja vaikka olisi tiedostanutkin, sillä ei olisi ollut hänelle merkitystä. Vain elämyksellä oli väliä, äänellä, joka virtasi hänen korviinsa kirkkaasti poreillen; äänellä, joka täytti hänet kokonaan, sai hänen sielunsa hymyilemään. Hetki omassa nojatuolissa musiikkia kuunnellen oli hänen ja vain hänen. Äänet hiipuivat pois. Hän avasi silmänsä, mutta ei noussut, vaan nautti kuulokkeiden tarjoamasta mykästä hiljaisuudesta. Hän kuuli vain oman pulssinsa sykkeen ja rauhalliset hengenvetonsa.

Hän tiesi, että laatu aika oli tällä kertaa ohi, kun Kristinan pää ilmestyi oviaukkoon. Vaimo tuijotti häntä nenänpäähän valahtaneiden silmälasiansa läpi. Henrik antoi kuulokkeiden liukua olkapäilleen.

"Mikset vastannut, kun huusin?"

"Koska en kuullut." Henrik osoitti kuulokkeitaan. "Mikä on? Onko jotain tapahtunut?"

"Ei ja sehän tässä onkin ongelmana."

Kristina tallusti tiehensä paksupohjaisissa sisätossuissaan. Henrik huokaisi. Hän laittoi kuulokkeet nojatuolin vieressä olevaan kaappiin ja nousi jalkeille. Hän haukotteli äänekkäästi, vilkaisi puhelinta ja tajusi, että kello oli yli viiden. Hän oli istunut aiottua kauemmin uppoutuneena musiikkiin. Hän kuitenkin näki sen harjoituksena. Pärjätäkseen kuorossa piti kuunnella paljon musiikkia. Sehän oli sanomattakin selvää. Oivallus vaiensi huonoa omaatuntoa siitä, että hän oli pitkään vain istunut tekemättä mitään sillä aikaa, kun vaimo oli varmaan käynyt kaupassa ja aloittanut aterian valmistelut.

Kristina tyhjensi vauhdilla tiskikonetta. Hän kolisutti ja kalisutti lautasia ja ruokailuvälineitä, jysäytti kiinni kaapit ja laatikot. Ostokset olivat yhä pöydällä muovikasseissa. Hän ei ollut voinut purkaa niitä tekemättä ensin tilaa tiskipöydälle. Yhtä nopeasti kuin oli tyhjentänyt koneen, hän täytti sen kahvikupeilla, pahanhajuisella kananmuna-astialla ja kulhoilla, joiden reunoihin oli tarttunut sitkeää harmaata kaurapuuroa. Miten vaikeaa se muka oli? Henrik oli ollut iltapäivän etätöissä kotona. Suunnittelua. Keittiö näytti silti samalta kuin millaiseksi se oli aamulla jäänyt. Miksi ihmeessä? Kristina läjäytti tiskikoneen luukun kiinni, kääntyi kohti tiskipöytää ja pysähtyi kesken kaiken. Mitä hän oikein touhusi? Hän oikaisi nenälle valahtaneita silmälasejaan. Hän kävi kovilla kierroksilla ja tunsu hien tursuavan kainaloissaan. Hän rojahti tuolille, työnsi kätensä kassiin ja otti esiin pussillisen pieniä korvapuusteja. Hän repi pussin auki. Vastaan tulvahtava kanelin tuoksu sai veden herahtamaan kielelle. Ensimmäinen puraisu auttoi hieman

rentoutumaan. Hän nojautui taaksepäin, nosti jalkansa viereiselle tuolille ja sytytti pienen pöytälampan. Hän tunsu rauhan leviävän kehossaan ja pähkäili, miksi antoi itsensä ärtyä ihan olemattomista syistä. Mitä hiton väliä sillä oli, ettei tiskejä oltu hoidettu? Eihän täällä asunut muita kuin hän ja Henrik. Heillähän oli vaikka kuinka paljon aikaa hoitaa kotityöt. Kristina huokaisi ja kurotti käteensä toisen korvapuustin. Kuuli Henrikin puuhaavan jotakin omassa nurkkauksessaan olohuoneessa. Luultavasti tämä järjesteli taas kerran rakkaita kirjojaan. Ehkä hän asetteli ne tällä kertaa värien mukaan, tai aakkosjärjestykseen? Niskassa tuntuva lämpöaalto sai hänet kiemurtelemaan, ja äkkiä hänen oli vaikea saada henkeä. Mieltä kaiheresi ajatus siitä, että Henrik vain puuhasteli kirjojensa parissa sen sijaan, että olisi tehnyt jotakin hyödyllistä. Kristina puristeli leivonnaista niin, että se mureni kiiltävälle ruokapöydälle. Hän otti vielä yhden pullan, murensi senkin ja antoi kanelintuoksuisten murujen valua sormiensa lomasta. Olohuoneesta kuului musiikkia. Kristina nousi, keräsi huolellisesti kaikki murut kouransa ja viskasi roskikseen. Sitten hän pyyhki pöydän sopivan nihkeällä rätillä ja alkoi jälleen tyhjentää ostoskasseja.

Luku 2

Nupukivet olivat liukkaita ja Kajsa teki kotimatkaa varovasti. Viininpunaiset kengät, jotka hän oli ostanut second hand -liikkeestä Halmstadista, olivat todellinen löytö. Pohjat olivat kuitenkin kuluneet sileiksi, ja ne soveltuivat huonosti talviolosuhteisiin. Mutta makeat kengät ne olivat. Ja toimivat loistavasti töissä. Solingen kirjastossa oli hieno vanha puulattia, ja matalat kengät olivat huomattavasti parempi vaihtoehto kuin kopisevat korot. Kajsa avasi portin pieneen ruskeaan taloon, riisui paksut pörröiset tumput ja kaiveli avainta laukustaan. Se oli tapansa mukaan onnistunut kätkeytymään johonkin sisätaskuista. Hytisytti. Lämpötilan oli pakko olla selvästi pakkasella. Routa oli värjännyt maan kiiltävän valkeaksi, ja Kajsa oli päivän mittaan monta kertaa havahtunut seisovansa katselemissa ulos ikkunasta. Maisema näytti hänestä aivan satumaiselta.

Kajsa rakasti työpaikkansa ikkunasta avautuvia näkymiä. Hän oli tähän mennessä ehtinyt kokea vasta syksyn vaihtelevat säät ja

alkavan talven. Hän odotti, että lumi peittäisi alleen keväisen orastavan vihreyden ja kesäisen väriloiston.

Löydettyään vihdoin avaimen olivat niin hänen sormensa kuin varpaansakin ehtineet jäykistyä kylmästä. Heti eteiseen päästyään hän potkaisi kengät jalastaan. Hän veti niiden tilalle paksut villasukat, jotka lojuivat sopivasti päällimmäisinä eteisen laatikossa. Talo tervehti häntä tutuin tuoksuin ja muistoin. Se oli hänen mummonsa vanha pikku mökki, josta oli nyt tullut hänen kotinsa. Se ei ollut ollut mitenkään itsestään selvää. Kun Majken – hänen rakas isoäitinsä – oli kuollut, oli Kajsan äiti halunnut myydä talon. Hän halusi päästä eroon mökistä, joka merkitsi hänelle vain töitä ja rahanmenoa. Talo oli pieni ja kulahtanut. Mitä sillä muka tekisi? Kajsa oli kuitenkin vastustanut myyntiä. Hän oli viettänyt lähes kaikki kesälomansa isovanhempien luona Solingessa. Ukin kuoltua lähes kymmenen vuotta sitten Kajsa oli viettänyt usein viikonloppuja isoäidin kanssa. Heillä oli ollut erityisen läheinen suhde. Lopulta Kajsa ja äiti olivat saaneet sovittua, että he pitäisivät talon, mutta Kajsan piti vastata kaikista kustannuksista, jotka – ainakin äidin käsityksen mukaan – muodostuisivat melkoisiksi, kun otti huomioon talon ja koko tontin kunnon.

Viikko Majkenin kuoleman jälkeen Kajsa huomasi työpaikkailmoituksen. Solingen kirjasto etsi hoitajaa ja Kajsa haki paikkaa. Kun paikkaa sitten tarjottiin hänelle, hän ei epäröinyt, vaan sanoutui saman tien irti virastaan Halmstadin kaupunginkirjastossa, myi kaksionsa Viktoriagatanilla ja muutti pieneen Solingen taajamaan. Se sijaitsi vain noin tunnin ajomatkan päässä Halmstadista, mutta tuntui peltoineen, metsineen ja järvineen ihan syrjäseudulta. Kajsasta se oli paratiisi. Solingesta löytyi kaikki tarvittava. Mahtavan luonnon

ohella taajaman kävelykadun varrella oli useita kahviloita ja jopa pari varsin kelvollista ravintolaa. Niiden lisäksi oli pizzerioita, jäätelöbaari ja torin laidassa pakollinen grillikioski. Ruokakauppa ja apteekki. Kaikki tarvittava. Kaikki oli tarpeeksi pientä ollakseen kodikasta, mutta riittävän suurta, ettei olo käynyt tylsäksi. Jos kuitenkin kaipasi muita iloja kuin mitä Solingessa oli tarjolla, Hallandiaan oli vain puolen tunnin matka. Se oli valtava kauppakeskus puolimatkatessa Halmstadiin. Siellä oli kaikkea, mitä kuvitella saattoi, mukaan lukien elokuvateatteri, ravintoloita ja erilaisia erikoisliikkeitä.

Ajoitus oli ollut täydellinen, hänen oli joka tapauksessa ollut aika jättää Halmstad. Tiettyt asiat olivat menneet hieman mutkikkaiksi, eikä hänellä itse asiassa ollut ollut muuta vaihtoehtoa kuin irtisanoutua. Muuten hänet olisi irtisanottu. Hän tajusi, että entinen työnantaja oli iloinen päästessään eroon hänestä, sillä hän oli saanut hyvät suositukset, eikä papereissa ollut minkäänlaista mainintaa siitä, mitä oli tapahtunut.

Kajsa keitti vettä ja laittoi teepussin kuluneeseen siniseen mukiin, joka oli ollut Majkenin lemppari. Hän seiso i hetken muki kourissaan, hengitti syvään vihreän teen ja inkiväärin aromeja ja ajatteli ikävöiden isoäitiään. Tämä oli usein sanonut, ettei sattumaa ollut olemassa. Jos isoäiti oli ollut oikeassa – kuten hän yleensä oli – kaikkeen oli syynsä, myös Kajsan elämänmuutokseen. Hän meni Majkenin kirjastoksi kutsumaan huoneeseen. Se oli talon sydän, yhdistetty olo-, ruokailu- ja tv-huone. Kirjaston lisäksi mökissä oli makuuhuone, jonka ikkunasta näkyi puutarha, kapean pitkulainen ja vanhanaikainen keittiö ja kulahtanut kylppäri. Kosteassa kellarissa oli pieni kodinhoitohuone ja komeroita. Kirjaston pitkä seinä oli katosta lattiaan täpötäysien kirjahyllyjen peitossa. Kirjat olivat olleet

Majkenin ja Kajsan yhteinen intohimon kohde, ja ne olivat myös yksi syy, miksi Kajsa rakasti tätä taloa.

Hän tapasi käydä hyväilemässä kirjojen selkämyksiä, muisteli isoäitiään jostain kirjasta käydyn keskustelun kautta. Samalla hän pystyi siirtymään ajassa taaksepäin. Omaan lapsuuteensa, jolloin hän iltaisin usein kapusi Majkenin syliin. Vatsa täynnä kotitekoisia suolaisia lihapullia, paksua kermaista perunamuusia ja hapanta räikeänpunaista puolukkasurvosta. Hän oli usein väsynyt ja hänellä oli lämmin olo, kun hän kuunteli Majkenin lukevan ääneen vahvalla Hallandin murteella. Hän muisti Majkenin itse kutoman villatakin pehmyden poskeaan vasten. Hän muisti tämän tuoksun: se oli erityinen sekoitus isoäidin aina käyttämää käsivoidetta, joka tuoksui pehmeältä ja aromikkaalta, ja mentolisavukkeita, joita tämä poltti liesituulettimen alla.

Kajsa rojahti kuluneeseen ruskeaan sohvaan, veti virkatun huovan jalkojensa päälle ja hörppäsi kulauksen lämmintä teetä. Ikkunan takana pimeys ryömi koko ajan lähemmäs.

Luku 3

Henrik läjäytti kirjansa kiinni ja katseli luokkaa odottavin ilmein. Täydellinen hiljaisuus. Kolmekymmentäkaksi finninaamaista juroa viisitoistavuotiasta tuijotti takaisin väsynein, punoittavin silmin. Hän huokaisi merkitsevästi.

"Eikö kukaan? Ihan totta? Eikö kukaan tosiaan tuntenut tai kokenut yhtään mitään?"

Pari tyttöistä hymyili epävarmasti, muutama laski katseensa. Henrikistä luokka näytti laumalta typeriä lampaita suu puoliavoimena roikkuen.

"Luin teille juuri aivan mahtavan tekstinäytteen. Näitä sanoja ja merkityksiä lukiessani tunsin jotakin täällä syvällä." Henrik painoi oikean käden sydämelleen. "Sanat saavat sydämeni sykkimään hieman nopeammin ja rajummin."

Hän hymyili oppilailleen ja jatkoi.

"Se voi johtua siitä, että olen vanha. Uskallan tuntea. Uskallan myöntää tuntevani. Uskallan myös epäillä, että ainakin jotkut teistä tietävät, mistä puhun. Teidän ei tarvitse jakaa

tuntemuksianne. Pääasia on, että otatte kokemastanne vaarin. Kiitos tästä päivästä, nähdään huomenna."

Henrik kääntyi ovelle ja katseli, kuinka lammasmaa rynnisti laatikolle, jossa kännyköitä säilytettiin oppituntien ajan. Oppilaat tönivät ja puhuivat toistensa päälle. He syöksyivät nappaamaan omat puhelimensa nähdäkseen, mitä olivat tunnin aikana menettäneet. Nyt kaikilla sopii olla mielipiteitä, kommentteja ja tykkäyksiä, Henrik mietti pakatessaan kannettavansa ja kirjansa laukkuun. Hän vilkaisi kelloa. Jos hän pistäisi vauhtia, hän ehtisi poiketa kirjastoon ennen kuoroharjoitusten alkua.

Lähtiessään lapset heilauttivat kättään Kajsalle. Esikouluryhmä oli ollut lainaamassa kirjoja ja Kajsa oli auttanut lapsia löytämään etsimänsä ja ehdottanut joillekin sopivia kirjoja. Kirjasto oli samassa rakennuksessa kuin Solingen koulu. Kokonaisuus kantoi nimeä kulttuuritalo. Kirjaston ohella siihen kuului pieni kahvila, joka oli auki vain muutaman tunnin päivässä, kokoontumistila, jota useimmiten näytti käyttävän jokin eläkeläisryhmä sekä kokoushuone, jota koulun henkilöstö toisinaan käytti tapaamisiinsa. Tällä hetkellä kirjasto oli täysin autiona, joten Kajsa käytti tilaisuuden hyväkseen ja täytti teemukinsa. Sama pussi sai kelvata vielä kerran. Palatessaan hän näki vilauksen miehestä, jonka oli muutaman kerran aikaisemminkin nähnyt kiirehtivän ohi. Mies oli selin ja ikkunasta tulviva auringonvalo sai hänen paksut punaiset hiuksensa hehkumaan kuin tulessa. Hän oli pitkä ja hoikka, lähestulkoon laiha, ja hän oli pukeutunut sinapinkeltaiseen neuleeseen ja ruskeiden papujen värisiin samettifarkkuihin. Mies näytti hieman huojuvan, ehkä hän hyräili itsekseen, tai sitten hänen oli vain vaikea seisoa paikoillaan. Kajsa rykäisi ja

mies kääntyi. Tämän kasvot kirkastuivat ja Kajsa vastasi hymyyn. Hymy näytti miehen kapeilla kasvoilla todella leveältä. Miehen nenänvarsi oli täynnä pisamia ja siniset silmät tarkkailivat Kajsaa vaaleiden, lähes valkoisten ripsien lomasta. "Kas hei. Mainiota. Taidan nimittäin tarvita apua. Etsin kirjaa *Tuikkiva tähtönen*. Yleensä lainaan sen aina jouluksi, ja muistaakseni se on jossain täällä päin. Punainen kansi, muistaakseni."

Kajsa tuli pari askelta lähemmäs, ojensi kätensä ja sanoi: "Hei, nimeni on Kajsa. Kajsa Jansson. Aloitin täällä lokakuun alussa. Emme ole tavanneet, mutta olen nähnyt sinut aikaisemminkin. Tämä on niin pieni paikka, että on hyvä esittäytyä. Tapaamme varmasti usein, jos olet kanta-asiakas."

Henrik näytti hieman hämmentyneeltä, mutta ojensi kätensä. Kajsa tarttui siihen. Käsi oli kuiva ja lämmin.

"Hei vaan. Henrik. Henrik Lind. Olen yläasteen äidinkielenopettaja. Käyn täällä usein tutkiskelemassa hyllyjä. Olet tullut Barbron tilalle?"

Miehen ääni oli syvä ja tumma.

"Aivan. Hän jäi eläkkeelle. Ehti ennen lopettamistaan juuri ja juuri perehdyttää minut. Eli nyt se olen minä, joka hallitsee nämä valikoimat. Toivottavasti."

Hän heilautti kättään hyllyjä kohti ja mies nyökkäsi.

"No, Gunvor tietysti jatkaa, mutta hän tekee vain muutaman tunnin viikossa."

"Kyllä se varmasti hyvin sujuu. Mutta kuule, etsin siis *Tuikkivaa tähtöstä*, tiedätkö onko se hyllyssä?"

Kajsa hivuttautui miehen ohi, kumartui alimmalle hyllylle ja veti kirjan esiin. "Tässä se on."

Hän ojensi kirjan ja mies kiitti. He jäivät hetkeksi seisomaan vastakkain.

"No mutta kiitos, lainaankin sitten tämän. Oli kiva tavata",
Henrik sanoi ja siirtyi lainausautomaatin luo. Kaisa jäi paikalleen
ja katseli miestä. Sydän jyskytti ja hän kuiskasi.

"Nähdään taas pian."

Kun kirjastonhoitajana työskentelevä Kajsa juttelee ensimmäisen kerran äidinkielenopettaja Henrikin kanssa, hän on heti myyty. Niin myyty että Kajsa ryhtyy välittömästi selvittämään, millaista tietoa Internet miehestä tarjoaa. Vahinko vain, että Henrik vaikuttaa olevan naimisissa.

Avoliitto ei kuitenkaan ole Kajsalle este. Pian hänen ja Henrikin välille muodostuu erikoislaatuinen suhde. Henrik vain ei aavista, että hänestä on tullut Kajsalle pakkomielle – pakkomielle, joka on kaukana terveellisestä...

Ota sieluni mun on Susanne Schemperin klaustrobinen tarina pakkomielteistä. Teos on itsenäinen jatko-osa Schemperin Sikolätti-trillerille.

Susanne Schemper on ruotsalainen kirjailija, joka on syntyjään Halmstadista. Päivisin Schemper työskentelee kehityspäällikkönä Göteborgin kaupungilla, mutta vapaa-aikanaan hän pyrkii kirjoittamaan mahdollisimman paljon. Schemperiltä on julkaistu suomeksi myös psykologinen trilleri Sikolätti.